

МОЛОДІ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 29 (302).

Неділя, 4 вересня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ЧИ пам'ятаєш, друже, заяву, яку писав, вступаючи до комсомолу? Ти обіцяв у ній: «Буду з честю і своєчасно виконувати всі доручення комсомольської організації...» З того часу минули місяці, роки, ти почуваш себе зараз повноправним членом великої сім'ї Ленінської Спілки Молоді. А чи можеш сьогодні без докору совісті сказати, що виконуєш обіцянку, яка клятвою звучала на порозі твоєї комсомольської юності?

— Так, можемо, — впевнено заявляють члени колективу комуністичної праці з ательє мод, який очолює Лідія Куцак.

Кожна з дівчат цієї бригади має постійне доручення. Люда Мацук щотижня проводить політбесіди в бригаді жіночого пошиву, підшиває газети і журнали. Тамара Подгаєць відповідає за санітарний стан дільниці, Ада Сокурєнко — за випуск стінгазети. Ліда Куцак слідкує за якістю роботи і ходом виконання робозобов'язань. Вони всі разом ходять у кіно, театр, на зустрічі з школярами, на заняття гуртків. Дівчат в червоних хусточках люблять і поважають всі працівники ательє.

ЮНАКИ і дівчата самовіддано трудяться на підприємствах Кіровограда. По-своєму приваблива і корисна їх праця. Та користь помножиться, коли кожен з них відповідно до нахилу і умінь своїх матиме конкретне доручення. Воно допоможе молодим визначити своє місце в житті і праці, в громадській роботі.

До розподілу доручень вдумливо підходить комсомольський комітет заводу «Динамік». Ось про що розповідає одна з сторінок книги доручень. Автоматниці Лілія Матвієнко мала навчити працювати на автоматі двох десятикласників школи № 12. Під її керів-

ництвом спеціальністю оволоділи 5 чоловік. Комсомолец Михайло Сигал регулярно пише об'яви і лозунги, проводить бесіди на спортивні теми.

Юнакам і дівчатам доводиться розв'язувати найрізноманітніші питання — від організації вечорів відпочинку до вирішення

Дуже неправильно поступають ті комітети комсомолу, які недооцінюють роль доручень у вихованні молоді. Багато неспілкуваної молоді довгий час не вступало до лав ВЛКСМ. Юнакам і дівчатам не давали доручень, не залучали до громадської роботи. Так було раніше. Про це говорилося на

ДОРУЧЕННЯ

складних господарських питань. Тут конче необхідний згуртований колектив.

На питання, що є основним у роботі по організаційному зміцненню первинної комсомольської організації, секретар комітету комсомолу взуттєвої фабрики Олександр Данильченко сказав:

— Це я можу показати на такому прикладі. Півтора року тому, щоб зібрати комсомольські збори, мені доводилося стояти біля воріт фабрики і завертати молодь у клуб. Була заборогованість у членських внесках, комсомольці неохоче відвідували гуртки. Порадившись на комітеті, ми стали давати доручення спочатку окремим, а потім і всім членам ВЛКСМ. Для контролю за їх виконанням завели книгу, і перед початком зборів хтось із комсомольців, як правило, звітував про виконання доручень. Активних ставили в приклад неакуратним, останніх різко критикували.

Тепер молодіжний колектив взуттєвої фабрики вважається одним з найкращих.

ВИКОНУЮЧИ доручення, комсомолец виникає в житті колективу, проявляє ініціативу, знайомиться з комсомольським активом, а згодом і сам стає активістом.

ДЕЛЕГАЦІЯ СРСР НА XV СЕСІЮ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ООН

Рада Міністрів СРСР затвердила делегацію СРСР на XV сесію Генеральної Асамблеї ООН у такому складі: М. С. Хрущов (глава делегації), А. А. Громико, В. О. Зорін, С. О. Виноградов, О. О. Солдатов.

Крім того, призначено заступників членів делегації, радників і експертів.

Візит М. С. Хрущова в Хельсінкі

Увечері 1 вересня Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов відбув в Москві в Хельсінкі з візитом у зв'язку з 60-річчям президента Фінляндії У. К. Кекконена.

Вранці 2 вересня поїзд зробив коротку зупинку в Выборзі. Главу Радянського уряду тепло зустріли представники громадськості тисячі жителів міста. На привокзальній площі відбувся короткий мітинг. М. С. Хрущов гаряче подякував присутнім, а також всім тружачим міста за привітання і добрі побажання.

Потім поїзд знову рушив у дорогу і, зробивши коротку зупинку на останній радянській прикордонній станції Лужайка, попрямував в Хельсінкі.

О 18 годині за московським часом Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов прибув в столицю Фінляндії. На вокзалі М. С. Хрущова зустрічали президент Фінляндії У. К. Кекконен, прем'єр-міністр В. І. Сукселайнен та інші офіційні особи. У. К. Кекконен і М. С. Хрущов обмінялись промовами.

(ТАРС).

«Якщо тобі — комсомолец ім'я, ім'я кріпи ділами своїми».

На звороті був текст першого комсомольського доручення: провести бесіду по постанові VIII Пленуму ЦК ВЛКСМ.

Разом з комсомольськими квитками перше комсомольське доручення одержали Надія Свіркун і Марта Шостаковська з швейної фабрики. Перша — повинна піти вчитися в школу робітничої молоді, друга — залучити до навчання в школі ще двох товаришів по роботі.

Досвід показує, що перше доручення, як правило, виконується. Потім комсомолец серйозніше ставиться і до наступних. Так він відразу ж вливається в громадське життя своєї первинної організації, стає її господарем.

В. СОКУРЕНКО, секретар Кіровоградського міського комсомолу.

До 15-річчя з дня перемоги над Японією

3 вересня радянські люди широко відзначили 15-річчя з дня перемоги над імперіалістичною Японією. Міський комітет ДТСААФ разом з обласним відділенням Товариства по поширенню політичних і наукових знань організував читання лекцій і проведення бесід на підприємствах і в установах Кіровограда.

В. АГАФОНОВ, секретар партійної організації міського комітету ДТСААФ.

Щоб ріки молочні повнилися, ПОБІЛЬШЕ ЗАКЛАДЕМО СИЛОСУ!

Нам повідомили

РАНКОМ, тільки-но зарожевіло на сході, водій Григорій Гира виїхав у поле. А друзі його в цей час поспішали до траншей. Так розпочала ударний недільник молодь радгоспу імені Карла Маркса, Долинського району.

Невгамовно шуміли мотори на просторих ланах. 38 автомашин безперестанку транспортували кукурудзу.

Незабаром з усіх відділків радгоспу надійшли вісті: за день закладено в траншею 1.400 тонн соковитого корму. Статистик А. Кleshкань на дощці показників вивела: «Комсомольці другого відділка за день заготовили 470 тонн силосу і завоювали перше місце в змаганні».

Т. ЛЕНЬ, редактор багатотиражки «Робітник радгоспу».

РЯСНО вродила королева полів у колгоспі імені Жданова, Кіровоградського району. Є що закладати в траншеї: по 300 — 400 центнерів зеленої маси видає кожен гектар. Тож від зорі до зорі кипить напружена праця молодих ентузіастів — комбайнерів Степана Сагайдака і Федора Куліша, шоферів Андрія Татарчука і Володимира Фабрики, комсомолок Катерини Дмитрієвої і Лідії Фабрики та багатьох інших.

Від сільських комсомольців не відстають водії автомашин Кіровоградського автопарку № 1 Іван Діденко, Олександр Гончаренко, Федір Філенко, Михайло Колісниченко.

М. САВКУНОВ.

Комсомолки Марія Оситнікова і Валентина Кобелян — одні з кращих членів молодіжної бригади колгоспу імені Пархоменка, Добровеличківського району. Славно трудяться дівчата на заготівлі силосу. Це з їх участю в траншеї вже закладено понад чотири тисячі тонн кукурудзи.

На знімку (зліва направо): Марія ОСИТНИКОВА і Валентина КОБЕЛЯН.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

СКАЗАЛИ—ЗРОБИЛИ

КОМСОМОЛЬЦІ колгоспу імені Котовського, Ульяновського району, зобов'язали своїми силами закласти 6 тисяч тонн силосу. Частина молоді зайнята на роботах, не зв'язаних з сільським господарством. Тому вона вирішила працювати в нічний час.

Тепер кожної ночі не вщухають шум машин, людські голоси, сміх, жарти. Не намилюєшся невтомними, працюючими вантажниками Андрієм Суботою, Василем Окіпняком, Петром Юрченком, Григорієм Стахом, Миколою Румником.

А хіба гірше юнаків працюють наші дівчата Соня Поворозник і Ніна Остапчук, медпрацівники Лариса Юрченко і Алла Полякова, рахівник Аня Юрченко.

Славно трудиться молодь. Кожної ночі в траншеї лягає 400—450 тонн кукурудзи. На сьогодні ми вже маємо дві з лишком тисячі тонн силосу та біля 300 тонн консервованих качанів.

О. БОГАЧУК, секретар колгоспної комсомольської організації.

РУКАМИ МОЛОДИМИ

МАШИНА під'їхала до траншеї. — Хто попереду, Петре? — звернувся до обліковця П. Журби шофер Іван Заводов.

— Відстаєш, друже. Василь Єременко обігнав.

— Обов'язково підтягнись! — пообіцяв Іван, і гукнув до вантажниць Люби Томенко і Ріти Михайлюк: — Швидше, дівчата, збирайте сітку. Нам треба Василя обігнати.

І обігнав-таки. Увечері, підбивши підсумки недільника, голова колгоспу «Шлях Леніна», Хмельницького району, І. Я. Ковальчук повідомив, що комсомолец Іван Заводов завойовував першість серед шоферів. Машиною «ГАЗ-51» він зробив 23 рейси і перевіз 58 тонн зеленої маси. А всього за день молодь заклала 360 тонн силосу.

М. КОРІННИЙ, секретар комсомольської організації.

„ВІДВАЖНИЙ“ ІДЕ ЗА КУРСОМ

Судно як судно. «Відважним» зветься. І команда на ньому справжня. Тільки, якщо придивитись пильніше, можна побачити: лезо бритви ще не торкалося обличчя жодного моряка. Діти. Так, діти на судні, але не як пасажирки, а як господарі його.

Не відроз створена ця команда. В Миколаївській дитячій флотилії хлопчиків навчають досвідчені капітани, механіки. Звичайно, після шкільних занять. Зараз у флотилії близько ста дев'ятикласників різних шкіл міста.

Недавно суднобудівники подарували їм учбове судно. І ось «Відважний» тримає курс на Вознесенськ. З нетерпінням чекали першого рейсу юні моряки.

За кермом — Борис Юзвік. Виявляється, нелегко самому вести судно за курсом.

А за бортом пропливають золотисті поля, темна зелена садиб. Женя Морозов, Сергій Ізмалков і Лев Дмитерко люблять берегами Південного Бугу.

(3 газети «Комсомольська іскра»).

У наших сусідів

МИКОЛАЙ. На суднобудівному заводі імені Носенка, як відомо, споруджується одна з найбільших у світі кітобаза «Советская Россия». Комсомольці міста оголошили будову ударною комсомольсько-молодіжною. На підприємстві створено комсомольський штаб кітобази, в який увійшли молоді робітники, інженери, техніки. Члени штабу регулярно чергують у кітобазі, допомагаючи усувати вузькі місця, випускають стіну газету «Шпиль», листівки, «блискавки».

На фото: передові виробничники, члени комсомольського штабу кітобази «Советская Россия» Інженер-технолог Валерій Ястремський (зліва) та електрозварювач Іван Снятинський.

Фото К. ДУДЧЕНКА. (Фотохроніка РТАУ).

Пропагандист — звання відповідальне

Все менше днів залишається до початку нового навчального року в системі комсомольської політосвіти. Чим був знаменний рік минулий? Як іде підготовка до занять, що розпочнуться з 1 жовтня? З такими запитаннями звертається редакція до секретарів райкомів ЛКСМУ, первинних комсомольських організацій, до пропагандистів і слухачів гуртків, до керівників семінарів. З цього номера надаємо вам слово, товариші!

У МИНУЛОМУ навчальному році в комсомольській організації вагонного депо станції Знам'янки працював гурток «Комунізм — практичне завдання нашого покоління». Відвідувало його 24 чоловіки, в основному комсомольці і молодь пункту технічного огляду. Як і в переважній більшості гуртків політосвіти, заняття у нас проводилися за таким принципом: годину — півтори лекція, а потім опитування слухачів.

Треба сказати, що слухачі гуртка активно ставилися до занять, уважно сприймали пояснення. А досягти цього можна лише завдяки старанній підготовці до лекцій, детальній розробці теми самим пропагандистом.

Крім того, ось що дуже важливо у нашій роботі: кожну тему потрібно обов'язково пов'язувати з життям рідного підприємства, з повсякденною практикою. Не можна подавати тільки загальні теоретичні положення без прикладів або наводити факти лише з інших міст, заводів, колгоспів. Це не зацікавлює слухачів.

Наведу такий приклад. Коли ми вивчали тему «Механізація і автоматизація виробничих процесів», я на-

гадав робітникам про те нове, що знайшло застосування в нашому депо за останні роки. Так, у ресорному цеху встановлено новий прес для випробування виготовлених ресор до вагонів. У цьому ж цеху робітники власними силами переобладнали піч, яка тепер опалюється не вугіллям, а відходами мастильного мазуту. Механізували ремонт кришок вагонних люків, для чого створили спеціальні преси. Якщо раніше для таких операцій доводилося знімати кришки, то зараз у цьому цеху потреба відпала.

Такий зв'язок теоретичних питань з практикою виробництва мав місце на кожному занятті і давав відчутні наслідки. Робітники почали чіткіше усвідомлювати свою роль у виконанні семінарського плану, завдання у технічному прогресі. На підприємстві зросла кількість раціоналізаторів, і серед них немало молодих вихованців гуртка.

Велике значення в роботі має оволодіння суміжними професіями. І це правильно оцінили Віктор Михайлов, Віктор Семенов, Олексій Зеленкевич, які набули кілька спеціальностей по огляду і обробці поїздів на пункті техогляду. Саме вони першими добилися висо-

кого звання ударників комуністичної праці.

В багатьох навчання пробудило бажання підвищувати свій загальноосвітній рівень. Кожний, хто не має середньої освіти, у цьому році поступив у школу робітничої молоді. А Віктор Михайлов і Віктор Семенов стали студентами вузу.

Про політичне зростання гуртківців яскраво свідчить і той факт, що двох комсомольців — Євгена Ковальова і Миколу Денисова — комуністи прийняли кандидатами в члени КПРС.

Велику допомогу в роботі гуртка подавали члени бюро цехової комсомольської організації. Спільними зусиллями ми зміцнили дисципліну, добилися того, що всі слухачі своєчасно приходили на заняття.

Незабаром розпочнеться новий навчальний рік. У нас буде працювати той же гурток. Партійна організація знову призначила мене пропагандистом. Добре було б, щоб міськомком комсомолу краще організував обмін досвідом керівників гуртків і створив для цієї мети районну раду пропагандистів.

Н. ГЛЕЙЗЕР,
пропагандист гуртка.

Так працює Іван Бурлака

— Наш ремонтник-швидкісник, — з повагою говорять у Кіровоградській РТС про комсомольця Івана Бурлаку.

Довгий час у цеху на ремонт моторів потужністю в 2—5 кіловат витрачали не менше тринадцяти годин.

— Багато часу тратимо. Мотори повинні швидше повертатися до сільських механізаторів, — сказав молодий ремонтник.

Хлопець поставив собі за мету: витратити на ремонт не більше 9—10 годин.

Застосував прогресивний метод катушкового намотування, ощадливо використовував кожну хвилину. Наполегливий юнак домігся свого: відремонтовані ним мотори на чотири години раніше поступають у колгоспи.

І. НАЗАРТІЯ,
наш позаштатний кореспондент.

Комсомолка Раїса Бугаєнко, токар ремонтно-механічного цеху заводу «Червона зірка» завжди дає за зміню по півтори норми. З її верстату сходять продукція тільки відмінної якості. На знімку: Раїса БУГАЄНКО.
Фото Г. ВІСКРИВЧЕНКА.

Така ні в чому не відстане

ДОДОМУ Валя не йшла, а летіла. Хотілося швидше побачити матір, поділитися з нею величезною радістю. Аж ось і рідний будинок.

— Мамочко! — вигукнула Валя, ледве переступивши поріг. — Мені присвоїли звання ударника комуністичної праці!

— Ну, вітаю, доню. Подрадувала ти мене.

Було це майже рік тому, але до цих пір не згасає в пам'яті Валентини Самброс той незвичайний день. Високу оцінку дав її роботі колектив Кіровоградської швейної фабрики, де вона працює вже шість років. Недарма дівчина сил не шкодувала, прагнула стати справжньою швеєю. І вирішила працювати ще краще. А слово у Валентини міцне, ніколи не підводило. До того ж — кандидат партії. Тепер за зміну по півтори норми виконує дівчина.

І не тільки про себе дбає Валентина, а й про товаришів піклується. Ось підійшла до Марії Терешенко, яка недавно ученицею на фабрику поступила.

— Що, Марусю, знову в тебе «завал»? Зараз допоможемо, — і дівчина звично заносить розмітку пройми на чоловічі пальта. А через кілька хвилин вона вже стоїть біля Ніни Мотової, яка теж новенька в цеху.

Так непомітно кінчається зміна. А після роботи Валентина поспішає до школи: в цьому році десятий клас закінчує.

Скрізь встигає Валя: і з подругами побути, і книгу почитати, і сходити на заняття танцювального гуртка. А, крім того, вона ще й член комсомольського бюро цеху, громадський контролер по ідеальності.

— Хороша, працювати, — говорить про передову виробничницю начальник цеху Н. М. Драгомарецька. — Така ні в чому не відстане.

Л. БАБИЧ.

МОЛОДОМУ КОМУНАРУ відповідають

В нашій газеті за 20 липня цього року була надрукована кореспонденція «Ташлицькі базіки». В ній йшлося про порушення статуту сільгоспартії та про занедбані внутрішні роботи комсомольської організації в колгоспі імені 40-річчя Жовтня.

Секретар Маловісківського РК ЛКСМУ тов. Сиченко повідомив редакції, що статтю обговорено на комсомольських зборах колгоспу.

За порушення трудової дисципліни на М. Канащука, М. Саморука, Г. Скобу та Л. Лимаря накладено комсомольське стягнення.

Секретарю комсомольської організації тов. Харченко за порушення Статуту ВЛКСМ бюро райкому ЛКСМУ оголосило догану.

За допущені недоліки в керівництві колгоспом тов. Старовойтову на бюро Маловісківського РК КПУ вилучено партійне стягнення.

МАЙСТРИ смачних продуктів

РОЗПОВІСТИ вам про тих, хто подбав, щоб на вашому столі з'являлись такі смачні речі, як вершкове масло, сир, згущене молоко?

Тоді знайомтеся колектив Ново-Українського сирзаводу.

Ми в лактозному цеху, який носить звання комуністичного. Очолює його Ніна Павлівна Решетнякова, а разом з нею працюють Галя Арсірій, Марія Мамалига, Жена Донець.

— Не можу вам сказати, хто краще працює, — розводить руками Ніна Павлівна. — Усі старанні.

Іх лише четверо в цеху. Чотири пари швидких рук все астигають. Дівчата своєчасно готують апаратуру, стежать за безперебійним постачанням пари і дуже ошадливо використовують сировину.

За півріччя в цеху вироблено 16 тонн молочного цукру-лактози при плані 14 тонн. Вся продукція прийнята вищим сортом.

Кипить робота і в сироварному цеху. Ось величезний, місткістю у дві з половиною тонни чан наповнюється молочною сумішшю, призначеною для виготовлення голландського сиру. Бригадир цеху Володимир Мартиненко пильно стежить за цим відповідальним у виробничому процесі моментом. Потім, звільнившись, він розповідає про роботу цеху, про його дружний колектив, що бо-

реться за звання комуністичного. Цікавимося, як трудяться молоді робітники цеху, і Володимир Кузьмович очоче розповідає:

— В цеху у нас десять комсомольців. Це — наші передовики, наша гордість, Молоді робітничі Олена Рубан, Таїса Драгомарецька, Валентина Міркунова, Євгенія Чернова не лише в своєму цеху, але й по підприємству тримають трудову першість.

Успіхи молоді сироварного цеху не зміряти одними виробничими показниками. Вони є в цьому: у веселому дозвіллі, в художній самодіяльності, в навчанні.

Так, і особливо в навчанні. Молодь вчиться у вечірніх школах заочно — у технікумах, вузах. Люба Шеретова, секретар комсомольської організації заводу, навчається заочно у Вологодському інституті молочної промисловості. Валя Міркунова — у Звенигородській спеціалізованій майстрів сироварної справи. Дівчат особливо радує те, що підприємство незабаром переходить на самозадіяний робочий день: більше часу буде для навчання.

Сироварний цех змагається з цехом маслоробів — гідними «суперниками». Маслоробний цех, який очолює комсомолка Алла Борисенко, щомісяця перевищує норму. Алла та її подруги Валя Яриш, Інна Карпенко, Галя Єременко й інші невтомно трудяться, щоб сотні кілограмів масла додатково одержували трудящі.

В кожному цеху хороше працюють молоді робітники. Вони стають справжніми майстрами по виробництву поживних, смачних продуктів.

В. БАЛАНДА,
Г. ПОЗНЯК.

М Р І Я здійсниться

ЗАСЛУЖЕНУ шану здобули серед робітників Олександрійського електромеханічного заводу ізолювальниці з дільниці секції електричних машин. Очолює цей невеличкий колектив комсомолка Валентина Котелькіна.

І в праці, і у відпочинку дівчата в передових. З місяця в місяць вони перевищують виробничі завдання. Оголосили також похід за чистоту: не підуть з роботи, поки всюди порядку не наведуть.

Як хороших старших товаришів знають ізолювальниці і учні підшефної школи. Під час виробничої практики школярів між ними зав'язалася дружба. Частими гостями стали дівчата в школі, а учні — на заводі.

Недавно молоді виробничниці вирішили боротися за звання колективу комуністичної праці. З того часу вони постійно утримують перше місце в змаганні серед робітників цеху. Мабуть, недалекий той день, коли їх заповітна мрія здійсниться.

В. ЦЮНЯ,
Н. ІЗРАЇЛІТ,
робітники електромеханічного заводу.

«Не проїжджай М И М О»

СЕКРЕТАР комсомольської організації Мало-вісківського автоколони Володя Брашук прочитав у «Комсомольській правді» замітку «Если бы каждый шофер...». Мова йшла про цінний почин дніпропетровського водія Антона Тарнавського. Антон звернувся з закликом до своїх колег не проїжджай мимо металолому, трапляється він то бі десь по дорозі — підберни, кинь у кузов своєї машини.

Прочитав Володя замітку і замислився: а чому б і нам так не робити? Думав, не погодяться хлопці, скажуть: схвалили ж заклад харківських тракторобудівників — жодного підприємства, колгоспу, радгоспу, які б не виконували плану заготівлі металолому. І борються за це. План перевиконали. Чого ж іше?

Та хлопці так не сказали. Схвалили! Всі двадцять. І відразу енергійно взялися за діло. Анатолій Федоров і Валентин Кравченко дали слово зібрати і здати державі протягом кварталу по 1.500 кілограмів цінної сировини кожний, а Володя — по 1.000 кілограмів. Щоб контролювати заду металолому та підведення квартальних підсумків, створили контрольний пост з трьох комсомольців.

Почин молодих шоферів підхоплюють інші комсомольські організації району.

М. СИЧЕНКО,
секретар Мало-вісківського райкому комсомолу.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Як у власній господі...

Лише два роки очолює Цибулівську промартіль «Рассвет», Олександрівського району, В. І. Чумаков. Та й за цей короткий час він показав себе безгосподарником. Продукція, що випускає артіль, з дефектами. Та й вона й не маркується. З двору артілі відпускається на сторону першосортний лісоматеріал.

В. І. Чумаков, порушуючи Статут промислової артілі, самоправно змінює норми і розцінки на виготовлення меблів, не проводячи загальних зборів робітників...

І. ПШЕНИЧНИЙ,
член ВЛКСМ, столяр.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Наш кореспондент вийшов у Цибулево. При перевірці фактів, що свідчать про безгосподарність керівництва артілі, виявилось значно більше, ніж наводилося у листі комсомольця І. Пшеничного. Голова правління промартілі «Рассвет» В. І. Чумаков дійсно всупереч Статуту промислової артілі без відома загальних зборів робітників змінює норми і розцінки на виробничі операції. Такий випадок мав місце в березні. Тільки після попередження облпромади правління артілі минулим числом оформило протоколи загальних зборів про зміни норм і розцінок.

Та це, як не прикро, не стало уроком для керівників артілі. Ось і зараз жоден з робітників, які працюють на виготовлення вішалок, не знає, яка його норма, яка оплата. А це негативно впливає на продуктивність праці, знецінює соціальні змагання.

За мовчазною згодою В. І. Чумакова контрольний м'ястер Г. Ф. Приходько на готовій продукції не ставить артільного клейма і сортності. Цим самим від-

криваються канали для браку.

В артілі вкрай погані справи з технікою безпеки. В обробному цеху утримують готову продукцію разом з бідонами, в яких знаходиться нітролак. В аварійному стані сушарка. Проте керівники артілі продовжують експлуатувати її, хоч комісія облстрахради по громадському огляду підприємств ще в квітні заборонила користуватися нею.

А от у комерційних машинах вони проявили неабияку старанність. В. І. Чумаков домовився з правлінням Цибулівського сільського споживчого товариства продати населенню штахетник. На це є відповідні документи в бухгалтерії артілі і товариства. А насправді покупці платили гроші завідувачу магазину № 4 Щербакі, а матеріал одержували на артільному складі. Чи не тому у робітничій артілі тов. Медведєвої виявилися замість штахетника чотирьохметрові дошки, а в бухгалтерії артілі тов. Куряченка — першосортний буцівельний матеріал.

Чи відомо голові облпромади тов. Пересуньку про безладдя, яке панує в Цибулівській артілі «Рассвет»?

„ПІОНЕРСЬКА ДВОРІЧКА“

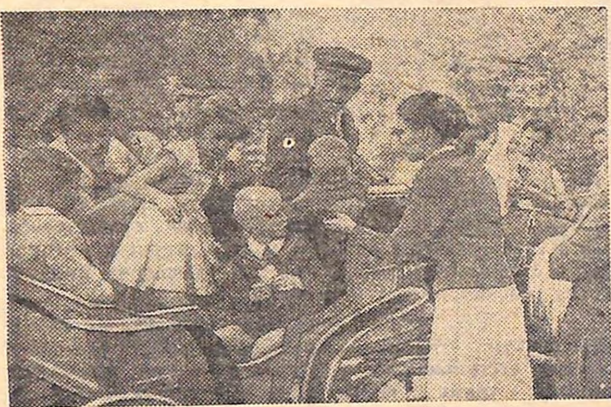
НАПРИКІНЦІ серпня відбулося засідання Центральної ради Всеукраїнської піонерської організації імені В. І. Леніна. На ньому йшла розмова про дальший розвиток ініціативи і самодіяльності юних ленінців, про підготовку до 40-річчя організації радянських піонерів.

За останній час в житті піонерської організації пройшли значні зміни. Діти вчаться придивлятися до життя, цікавляться справами дорослих, шукають, чим би допомогти їм. Але подекуди піонерські організації втрачають характер самостійності і самодіяльності. Виходить не організація самих піонерів, а організація для піонерів, проти чого в свій час застерігала Н. К. Крупська. Невідкі випадки, коли за піонерів все видішув вчителів: кого прийняли в піонери, а кого ні, кого обрати ланковим і т. д. Вчитель виконує дві ролі одночасно — вчителя і вождя. Клас і загін зливаються. А звідси — приниження волі піонерської організації.

Велике значення для розвитку ініціативи піонерів має вождатий. Він, в першу чергу, повинен навчити дітей організаторському вмінню з тим, щоб вони самі, а не дорослі, керували своїми товаришами.

Центральна рада затвердила також заходи по підготовці до 40-річчя організації радянських піонерів, яке відзначатиметься 19 травня 1962 року. На ознаменування ювілею вирішено провести «піонерську дворічку». Протягом неї піонери повинні зібрати для урядних комсомольських будів і будівництва нафтопроводу, що зв'язує для соціалістичних країн, один мільйон тонн металолону, активно допомагати сільським комсомольцям у вирощуванні кролів і птиці. За два роки силами піонерів треба виростити не менше 10 мільйонів кролів і 100 мільйонів голів птиці. При кожній школі, школі-інтернаті, дитбудинку необхідно посадити сади, замласти плодові розсадники, побудувати спортивні майданчики, городки і стадіони.

Всі комсомольські організації повинні зараз по-бойовому працювати, розуміючи всю відповідальність перед народом за виховання радянських дітей. Хай ті, хто сьогодні носить червоний галстук, виростають людьми активними, енергійними, самостійними, до кінця відданими справі Комуністичної партії.

— Швидше, швидше, чарез поїдемо!
Останні приготування і напутьтя батьків. А через кілька хвилин по доріжках Кіровоградського парку імені Леніна помчат запряжені поні, везучи задоволену дитвору.

Кохання!.. Чи було воно?

Ты порой целуешь ту, порою — эту. В папиросно-голубом дыму. Может быть, в упрехах толку нету, Да читать мораль и не к лицу поэту, — Только страшно стариться тому, Кто любовь, как мелкую монету, Раздавал, не зная сам, кому. С. Щипачев.

ЯКЩО ти раптом почав писати ліричні вірші, якщо вночі тобі сняться дівочі коси, сумний чи лукавий погляд «її» і чудова посмішка, якщо ти трохи схуд і став сторонитися друзів, — знай: це до тебе прийшла любов. Тоді хочеться співати, цілувати перших зустрічних людей, на весь голос кричати про своє почуття. Ти щасливий!

Наша дійсність багата прикладами справжнього, міцного кохання, кохання, яке продовжується все життя, яке робить людину сильнішою, допомагає їй у важкі хвилини. Про таку любов складають натхненні вірші, пишуть пісні. І до чого ж стає прикро, коли зустрічаєшся з випадками зовсім іншого «кохання», коли бачиш, як молоді люди розмінюють любов, розбазарюють найдорожче людське почуття. Тоді в газеті з'являються холодні протокольні рядки: «Громадянин Прокопенко порушує справу про розлучення з громадянкою Семеновою».

Ні, оголошення про розлучення не беруться у чорну рамку, в них не знайдеш

слів: «...передчасно помер», «висловлюємо співчуття...». Але все ж вони дуже схожі на некролог. Адже перестала існувати, розвалилася сім'я.

ЮНІСТЬ все переживає вперше: надії і розчарування, перемоги і поразки, кохання і розлуку.

До Дмитра Петеля любов прийшла несподівано і зразу владно, сильно полюнула його. Все подобалось юнакові в Катерині Руженко: і зовнішність, і вдача, і те, що обоє працюють в рідному колгоспі. Два роки дружили вони. Це був прекрасний, неповторний час. Молоді люди зустрічались кожного дня, годинами ходили по нічній Козирівці, вибираючи, як і всі закохані, мальовничі місця. Нарешті Дмитро наважився сказати дівчині три простих і вічних, як саме життя, слова: «Я тебе кохаю». Катя тихо відповіла: «Я теж».

Він вірив Катерині, як найближчій людині, вірив так, як можна вірити тільки собі. Та ось поїхала Катя у сусіднє село Березинку вряджати двоюрідного брата до лав Радянської Армії. Повернулася через три дні. Радісна, весела забігла до хати, кинулася матері на шию.

— Мамочко, поздоров мене. Я виходжу заміж за Сашку Іванова.

— Що, що? — не зрозуміла Ганна Федотівна. — Це ж який Іванов? Де ти його знайшла?

— У Березинці. Чудовий хлопцев. Причеплювачем працює. Через тиждень приїде сватів.

— Вижену їх геть із хати, — пригрозила мати. — Два роки з Дмитром зустрічаєшся, він же кохає тебе...

— Коли б любив, давно б заміж взяв. А то тільки воду каламутить. Он Сашко на третій день пропозицію зробив. Я кохаю його, розумієш, кохаю. Не можу без нього жити.

Довго не давала своєї згоди Ганна Федотівна, але... хто ж рідній дитині ворог? Благословила. Купила у подарунок шафу і відправила Катерину до чоловіка.

Однак, не минуло й півмісяця, як привезли назад шафу, а слідом за нею з'явилась і «молода».

— Пішла я від Іванова, — пояснила вона своє повернення. — Він добрий, хороший, тільки щось не люблю я його.

Знов почалися зустрічі з Дмитром, який по слабхарактерності пробачив Катерині її легковажний вчинок. Та не довго всиділа К. Руженко на одному місці. Восени поїхала у Калинівку, влаштувалася на роботу дояркою. Тут зійшлася з трактористом Миколою Шамраєм. Втрапивши всяку гідність, ця, з дозволу сказати, комсомолка майже кожні два-три місяці міняла чоловіків. Після Шамрая повернулася до Дмитра. Потім біля двох місяців працювала в Сталінській області. Звідти поїхала у Добровеличківку. Надіслала матері в Новгородків-

ський район листа: «Вербуюсь у Караганду».

Але не трудова романтика, не патріотичні почуття кликали Катерину в Казахстан. Тягнула її туди новизна «вражень», пристрасть до різних любовних пригод.

З Караганди К. Руженко втекла, залишивши на місці роботи навіть документи. Та зате привезла нового чоловіка.

Давно вже постаріла шафа, яку мати кожного разу дарує дочці на новосілля, а Катерина не вгамовується. Вона, як перекотиполе. Воно котиться, високо підстрибуючи, не в силах затриматися на одному місці. Чи не так само легковажно і безглуздо проходить життя Катерини Руженко?

Дехто може зауважити: такі, як Катерина, — винасток. На жаль, ще немало є таких «винятків», які красномовно свідчать про легковажне ставлення молоді до сімейного життя.

МЕНШЕ трьох місяців, прожили разом Василь Заїкін і робітниця Кіровоградської швейної фабрики Тамара Леонтьєва. Які то були чудові дні! Весілля, поздоровлення товаришів, почуття незвичайного щастя... Тоді молоді якось зовсім не замислювались над тим, що попереду їх чекає ще багато-багато буднів. Життя прожити — не поле перейти! Чи мали Василь і Тамара впевненість в тому, що завжди, в радощах і тривогах, в нещасті і розлуці — їх серця будуть битися в унісон?

Ні, Тамара і Василь не були переконані в цьому. Адже до вступу в шлюб подружжя зовсім не знали одне одного. Вони й познайомилися шляхом листування, яке встановилося через родичів дівчини. І коли після перших святкових днів почалися будні, виявилось, що у молодих зовсім різні погляди на життя. Вони не знаходили спільної мови, спільних інтересів. Василь зачав до іншої жінки. А згодом — розлучення...

Токареві заводу «Червона зірка» Миколі Шевченку здавалося, що він до нестями закоханий у робітницю швейної фабрики Валентину Кодрик. Однак кількох тижнів сімейного життя вистачило для розчарування.

Тільки легковажністю можна пояснити поведінку кочегара заводу «Червона зірка» Л. Нікітіна. «Я подавав заяву, — пише він на адресу завідувачого міським бюро ЗАГС'у, — на реєстрацію шлюбу з громадянкою Поліщук Надією Пилипівною на 6-те травня 1960 року. Шлюб реєструвати не буду».

І все. Ніяких пояснень. Студент Кіровоградського педагогічного інституту Генріх Толчинський більш відвертий. Він прямо, нітрохи не соромлячись, повідомляє, чому не хоче одружитися з Тамарою С. «Реєстрацію шлюбу прошу відмінити, бо ми не одержали квартири» (?).

Спробуйте запитати у К. Руженко і у інших, таких, як вона, що їх примусило вступати в шлюб. Не моргнувши оком, ці молоді люди дадуть відповідь: «Кохання».

Кохання?.. Ні, вони не мають ніякого права навіть вимовляти це горде, прекрасне слово. Воно чуже їм, жоден з них, мабуть, ніколи не відчував справжньої любові. Для таких, як К. Руженко, і її подібних кохання — тільки завіса для прикриття своїх ганебних вчинків.

Вони ні на мить не замислюються над тим, що саме в результаті такого кохання з'являються на світ діти-сироти, а у людей виникає невіра в усе чисте, хороше.

Кохання за розрахунком, «з першого погляду», «на годину» — ці потворні явища минулого негідні нашого часу. Любов — велике, святе почуття. Вона окрилює людину, робить її кращою, сильнішою. І коли до тебе, юний друже, прийшло це щастя — збережи його!

А любителям «легкого» кохання варто ще раз нагадати чудові слова відомого поета-лірика С. Щипачова:

«Любов'ю дорожить умієте,
С годинами дорожить вдвоєне.
Любовь — не вздох на скамейке,
И не прогулки при луце.
Все будет: слякоти и пороша.
Ведь вместе надо жизнь прожить.
Любовь с хорошей песней схожа,
А песню нелегко сложить»,
М. БАРСЬКИЙ.

В. ПОГРІБНИЙ ТЕРПІННЯ

НЕ ВІЧНЕ Оповідання

III.

РАНОМ Шуть чистив пал'ята: свої і дружини, свої штани і Ладину спідницю. Все було заліплене болотом. Впоравшись, підійшов до Ладі:

— Ось що, — почав розмірено, спокійно. — Я ніколи не просив у тебе пробачення. Не було причин на те... Вибач, Покип'явся... А взагалі вчора я говорив правдиво.

Не поснідавши, пішов на роботу.

Того дня в цеху Шутя не

(Продовження. Початок дивись «Молодий комунар» за 21, 28 серпня і 2 вересня).

пізнавали. Зранку він видавав Зелінського.

Івану Шпаку, який кидав новий підсобничі грібні слова, насміхався, Шуть, підійшовши впритул, сказав спокійно, але з погрозою в голосі:

— Ти ось що, братцю, міняй програму. Ще раз почую — на комсомольських зборах вибачення просити будеш.

В обідню перерву зайшов до Івахненка:

— Я жалкую, що зіпсуо наші люб'язні відносини з вами. Помічаю, виправдовуючись завантаженістю, ви навмисне відкладаєте пропозицію Зелінського. Він не говорить на вашу адресу

приємних слів, але це не означає, що ви маєте право глушити ініціативу.

Виклав і пішов.

І Зелінський, і Шпак, і Івахненко дивилися на Шутя великими очима. Всі питали: «Що з ним?».

Це був не той Борис Шуть — з кривою посмішкою, услесливим голосом. Це була інша людина — трохи грубувата, але відверта і пряма.

НАРЕШТІ ввечері на розширеному засіданні партбюро Шуть накинувся на начальника цеху:

— Я ніколи не змирюся з тим, що начальник цеху повинен бути лише сухим адміністратором і контролювати виконання плану. Ви хоч раз цікавилися за весь час, скільки ось тут, на заводі, що думає, що робить робітник, особливо молодий робітник, після закінчення зміни? Ви хоч раз завітали в цеховий клуб? Купили гармонь: «Беріть, грайте, забавляйтеся» і все. Так не піде...

Після виступу — тиша. Наче покійника в кімнату внесли. Кожен здивовано, недовірко дивився на Бориса, ніби хотів впевнитись: чи це Шуть, чи це він говорив усе.

— Я розумію, товариші, ваше здивування, — підвівся Борис, коли помітив якусь незвичну тишу. — Раніше я б так не виступав. І не тому, що я з Сергієм

(Закінчення на 4-й стор.).

Спасибі, друзі

— Спокійного відпочинку, великого здоров'я бажаємо вам, — побажали мені, колишньому старому робітникові, комсомольці першого будівельного майданчика будівельного тресту № 6.

— На згадку про цю подію у вашому житті прийміть від нас подарунок. Носіть довгі роки. І щоб на весілля до кожного з нас обов'язково приходили у щірій сорочці, — продовжували молоді робітники.

А потім біля столу дружня розмова, жарти, пісні.

Зустріч була теплою і зворушливою. Вона залишилась для мене незабутньою. Пріємно відчувати, що на зміну нам приходять завзята, енергійна молодь. Саме їй будувати світле майбутнє — комунізм і штурмувати космос.

Велике спасибі вам, друзі, за увагу і чуйне ставлення до тих, хто, чесно попрацювавши, пішов на заслужений відпочинок.

В. ЛУК'ЯНОВ,
пенсіонер.

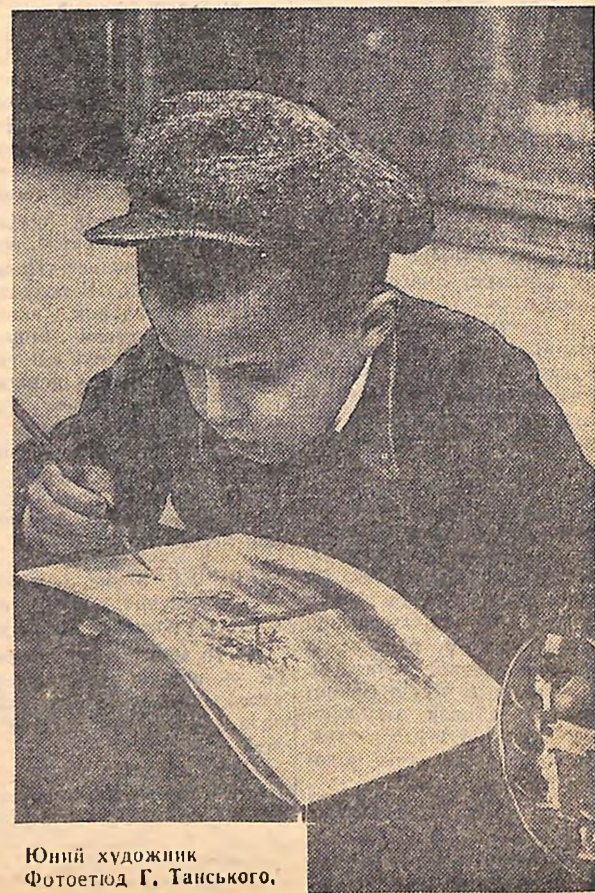
м. Кіровоград.

Щира подяка

Від усього серця ми, доярки колгоспу «Зоря комунізму», Знам'янського району, дякуємо агіткульбригаді Знам'янського депю за концерт, який вони дали на нашій фермі. Бажаємо вам, дорогі друзі, успіхів у виробничстві і в художній самодіяльності.

М. ОВЧАРЕНКО,
доярка.

Наш фотоконкурс

Юний художник
Фотоетюд Г. Танського.

На XVII олімпійських іграх

РИМ, 2 вересня. (Спец. кор. ТАРС). Вчорашній день був днем нових успіхів радянських легкоатлетів. Вони одержали вчора три золоті медалі. Першою завоювала золоту медаль кидальниця списа з Ленінграда рекордсменка світу Е. Озоліна. Вона зайняла перше місце з новим олімпійським рекордом — 55 метрів 98 сантиметрів. Бронзова медаль дісталась також представниці СРСР Б. Каледене. Друге місце зайняла спортсменка з Чехословаччини Д. Затопкова.

Вчора безперечно щастям ленинградця. Другу золоту медаль завоювала ленинградська студентка І. Пресс. Вона вела перед у бігу на 80 метрів з бар'єрами з часом 10,8 секунди. В попередньому забігу вона встановила новий олімпійський рекорд — 10,6 секунди. Радянські бар'єристи Г. Бистрова і Р. Кошелева зайняли відповідно п'яте і шосте місце.

Дві відчутні поразки зазнали американці. Перший удар їм завдав німецький спринтер А. Харі, який виграв фінальний забіг на сто метрів з часом 10,2 сек. Це була перша за багато років поразка заокеанських бігунів на короткі дистанції.

Друге місце зайняв Д. Зім (США). Третім був англієць П. Редфорд — 10,3 секунди. Харі, як відомо, належить світовий рекорд на цій дистанції — 10,0 секунди. Радянські бігуни у фіналі участі не брали.

Ударом для американських легкоатлетів були також результати змагань з стрибків у висоту у чоловіків. Світовий рекордсмен негр Д. Томас програв радянським стрибунам Р. Шавлакадзе і В. Брумелью, які взяли 2 метри 16 сантиметрів. Шавлакадзе, що подолав цю висоту з

першої спроби, одержав золоту медаль, Брумель — срібну. Д. Томас був лише третім — 2 метри 14 сантиметрів. З таким же результатом зайняв четверте місце радянський спортсмен В. Большов.

Після семи днів олімпіади перше місце по кількості завойованих медалей, як і раніше, займає команда Радянського Союзу. У радянських спортсменів 25 медалей: 12 золотих, 5 срібних і 8 бронзових. За ними йдуть спортсмени США, які завоювали відповідно 7—8—6,

об'єднаної команди Німеччини — 5—10—3, Італії — 5—2—1, Австралії — 4—1—3 і Угорщини — 3—5—2 медалей.

За неофіційним підрахунком очок лідерами олімпійських ігор також є радянські спортсмени, які набрали 184,5 очка. Вони значно випередили команду американців, що мають 132 очка. За ними йдуть спортсмени об'єднаної команди Німеччини — 106, Угорщини — 69, Італії — 57,5, Австралії — 57 і Англії — 42 очка.

«Думи мої, думи мої...» Вільно, широко летить пісня. Виконує її найстаріший учасник художньої самодіяльності селища Перемога, Олександрійського району, Іван Ілліч Савчиншин.

Фото Г. ТАНСЬКОГО.

ТЕРПІННЯ НЕ ВІЧНЕ

(Закінчення).

Івановичем зіпсував особисті відносини. Здається, у нас все гаразд. Раніше я так не виступив би. І то була помилка. — Щось згадавши, додав: — Помилка молодості.

Під час перерви Шуть стояв під стінкою, розминав тремтячими руками цигарку, шукаючи сірників.

— Молодець, Петровичу. — мовив сивовусий Макаренко, дістаючи з кишені сірники. — Припалюй. Я не раз тебе слухав. Думав, ти пропаша людина. Навіть збирався сказати відкрито про це... Молодець.

Підійшли Белізов, Агафонов. Борис не пам'ятає, про що й розговорилися. Почалися суперечки. В розмову вступив і Бандурак, якого шойно відчитував Борис. І Шуть відчув, що він повернувся до чогось дорогого, втраченого колись. Раніше у таких випадках не приставав до гуртової розмови. Говорив окремо з кимось у кутку про зовсім стороннє — про полювання, про меблі.

У ВЕЧЕРІ Борис, схудлий, збуджений, забіг до кімнати і розповів усе Ладі. — Ти збожеволів, Борисе. — ніби відкриваючи якусь страшну істину, сказала дружина. — Збожеволів!

Лада поралася на кухні. На цей раз посуд мав наблизити властивість дзвеніти

і падати з рук. Коли Шуть закінчив розповідь, дружина повільно обернулася. Борис подивився їй у вічі. Застиг вражений: скільки презирства було в них!

За якусь мить ця жінка стала для нього чужою, такою далекою.

Витяг «Верховину». Запаляв. Підійшов до вікна. Хіба друг, справжній друг, зміг би отак подивитись? Хіба близька людина змогла б отак? Страшні думки свердлили Шутів мозок.

— Значить, оте все... було прекрасною артистичною грою? — запинаючись почав Борис. — Твоєму терпінню можна позаздрити. Але ж і в тебе воно не вічне...

Довгим мовчанням сповнилась кімната.

— Ким би ти був зараз, коли б не я? — скептично запитала Лада, зіпершись на плитку. — Що ти мав би, крім робочої спецівки?

— А ким я стану, коли залишусь вірним твоєї моралі?

— Людиною, — спокійно проказала дружина.

— Останньою паллюкою, мабуть, — не менш спокійно відповів Шуть.

— Через таких ось, — Борис зміряв Ладу довгим поглядом. — ...Через таких ось розводиться всяка погань.

Зняв з гвіздка пальто, накинув на плечі і попрямував до дверей. Потім

Огляд повідомлень ТАРС

НА СЛУЖБІ МИРУ І ПРОГРЕСУ

Триумфальний політ другого радянського космічного корабля продовжує хвилювати уми і серця мільйонів людей на всіх континентах. У значній частині зарубіжних відгуків на видатне досягнення нашої країни підкреслюється, що радянська наука на відміну від науки в капіталістичних країнах підпорядкована виключно служінню справі миру і прогресу всього людства.

Успішний політ і благополучне повернення на Землю радянського космічного корабля, пише чехословацька газета «Руде право», зміцнили надії народів на збереження миру. «Зусилля радянської науки і техніки, — підкреслює голова Центрального Комітету Японської компартії С. Носака, — спрямовані на благо всього людства, в той час як заходи Сполучених Шта-

тів, навіть в галузі освоєння космосу, різко віддають запахом пороху».

Разом з тим світова громадськість бачить у видатних успіхах нашої науки і техніки свідчення безспірної переваги соціалістичного ладу над капіталістичним. Польська газета «Трибуна люду» відзначає в цьому зв'язку, що «лише найбільш передовий суспільний лад створює найбільш передову техніку». «Наукова перевага Радянського Союзу над США збільшилась в десять разів», — заявляє італійська газета «Паезе». Вказавши, що СРСР іде на чолі світового технічного прогресу, президент Демократичної Республіки В'єтнам Хо Ші Мін справедливо відзначає: «Збуваються слова Карла Маркса про те, що революційний пролетаріат завоює небо».

ВОРОГИ МИРУ СКИДАЮТЬ МАСКУ

Насторожуючі, тривожні сигнали надходять із Західної Німеччини: боннські мілітаристи вискалили ікла.

Цими днями генерали бундесверу відкрито сповістили світ про свої агресивні плани і цілі. Вони виступили з широкою програмою необмеженого озброєння Західної Німеччини, викладаючи в меморандумі штабу бундесверу. Суть «меморандуму генералів» зводиться до того, що західнонімецька воєнщина вимагає озброїти бундесвер ядерною зброєю, ракетами, найновішими реактивними літаками і створити у ФРН могутні військово-морські сили. Авторами меморандуму є генерали Хойзінгер, Каммхубер, Руге і Цербель, які брали активну участь в розробленні і здійсненні гітлерівських розбійницьких планів.

Меморандум боннських генералів зустрічає повну підтримку уряду ФРН. Військовий міністр Штраус, як вказує німецька преса, схвалив у «меморандумі генералів» кожну кому. Що ж до уряду ФРН, то він пов-

ністю солідаризувався з меморандумом, а канцлер Аденауер підтримав зухвалу акцію мілітаристів.

Таким чином, меморандум набрав характеру ультимативної офіційної доктрини західнонімецьких військово-політичних кіл.

Іноземна преса підкреслює, що вимога боннських генералів могла виникнути лише в результаті потурани і підтримки реваншистської політики ФРН з боку її західних союзників, насамперед Сполучених Штатів Америки. Генеральський меморандум, за зауваженням французького шоттижневика «Франс-Обсерватер», — «природний результат політики Заходу, яка дедалі більше орієнтується на консервативні й антирадянські погляди Бонна». Громадськість звертає увагу і на той факт, що меморандум боннських генералів з'явився на світ незабаром після переговорів Аденауера з президентом Франції Де Голлем і англійським прем'єр-міністром Макмілланом. «Меморандум бундесверу, — пише англійський

шоттижневик «Трібюн», — показує, які логічні наслідки ядерної стратегії НАТО».

«Наслідки перетворення в життя меморандуму боннських генералів, — відзначає французька газета «Ліберасьон», — можуть стати драматичними для миру і свободи, бо відродження сильної німецької армії, проїнятої духом гітлеризму, є однією з найбільших загроз справі миру, з чим радянські люди — і їх можна зрозуміти — не хочуть миритися. Їх перестороги час прийняти всерйоз». Зірвати злочинні плани західнонімецьких генералів — однак вимога всіх, кому дорога справа миру.

Радянські люди на боці африканських народів

В Африці відбуваються знаменні події, що свідчать про наближення повного краху ганебної колоніальної системи, говориться в посланні М. С. Хрушова конференції незалежних держав Африки, яка відкрилась 25 серпня в Леопольдвілі — столиці Республіки Конго.

Скликання конференції незалежних держав Африки свідчить про зміцнення солідарності і єдності дій африканських народів. Міністри закордонних справ Гвінеї, Гани, ОАР, Лібєрії, Судану, Марокко та інших країн, які беруть участь у конференції, обговорюють питання, що стосуються агресії імперіалізму проти Республіки Конго, а також розглядають завдання зміцнення співробітництва африканських держав в їх боротьбі проти колоніалізму. Посланець алжирського народу Мохаммед Язід, який виступив на конференції, заявив: «Алжир протиставляє бойову руку конголезьким братам. Ми боремося з французькими колонізаторами, ви — з бельгійськими. У нас спільні цілі, спільний ворог. Боротьба в Конго є нашою спільною справою, справою всієї Африки».

Колонізатори намагаються за всяку ціну утриматися на африканській землі. Вони вперто продовжують саботувати рішення Ради Безпеки ООН про виведення військ агресорів з конголезької землі. Під виглядом військ ООН туди направляються збройні сили деяких країн НАТО. З їх допомогою західні держави намагаються врятувати колоніалізм від неминучого краху. Але зростаюча солідарність африканських народів, підтримка їх справедливої боротьби соціалістичними країнами, в тому числі Радянським Союзом, і всіма миролюбними людьми зривуть злочинні плани імперіалістів.

Редантор П. МАРЧЕНКО.

Наші гості

МОЛОДИЙ, ТАЛАНОВИТИЙ

Сьогодні в залі філармонії виступає Державний ансамбль танцю Білоруської РСР. Це дуже молодий колектив — йому немає й року. Молодий він і по своєму складу — більшість його учасників не досягли ще й 20 років.

За недовгий час свого існування талановитий ансамбль завоював визнання не тільки в Білорусії, але й далеко за її межами.

Зараз колектив здійснює свою першу гастрольну поїздку. Після успішних виступів в столиці нашої Батьківщини — Москві молоді артисти показали своє мистецтво в Смоленську, Брянську, Тулі, Орлі та інших містах РРФСР.

Художній керівник і головний балетмейстер ансамблю — заслужений артист УРСР А. Опанасенко.

Ф. СУХІНІН.

обернувся, оглянув кімнату. На дивані лежала іграшка — чорна собачка з червоною стрічкою на шиї. Лада її називала любим пупсином. Часто спала з нею.

Борис взяв собачку. «Яка гниль! — посміхнувся до себе. — Скільки жили-дітей нема. Всього понастягувала. А діти, бач, турбота. Фігуру зіпсують...».

Розреготався, як божевільний, і вибіг з кімнати.

Вибіг — і очі замружув: сонце надворі світило якомсь радісно, вже по-весняному...

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА

на 4-й квартал 1960 року на обласну молодіжну газету «МОЛОДИЙ КОМУНАР». Передплата приймається у всіх конторах і відділках зв'язку колгоспними і відомчими листоношами, а також громадськими уповноваженими на підприємствах, в установах, колгоспах, радгоспах, РТС.

Передплатна ціна на 3 місяці — 7 карбованців 80 коп.

Обласний відділ «Союздруку».